

Andrèa Fowler

SKiN

Volumul 3

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

PROLOG

Aș fi putut paria cu viața că eventual mi te va lua și noi vom deveni doar doi străini. Azi sunt în acel loc pe care l-aș putea numi acasă, realizând că la fiecare respirație mă înec cu urme ale prezenței tale. Am înnebunit de-a binelea, în încercarea de a te uita. Astăzi mi-e frig. Astăzi sunt rece. Astăzi tu ești mai departe ca niciodată.

Nu e corect și nu înțeleg. Ni se dă șansa să iubim persoane nepotrivite, doar pentru a rămâne cu cicatrici greu de acoperit... Pe piele, în suflet, la nivelul întregii noastre ființe. Ieri eram mână-n mână, jurându-ne iubire. Astăzi eu mă regăsesc în privirea altcuiva și tu spui primul *te iubesc* altei persoane. Atât de aproape, terminând a fi atât de departe. Dar oare merităm o altă șansă? Ne-am putea iubi diferit acum? Sau ramurile acestui copac sunt prea putrede pentru a mai înflori?

Stau în tăcere pe fotoliul de lângă fereastră și observ tentativa de ninsoare de afară, făcându-mă să zâmbesc nostalgic. Nu știu de ce îmi aduc aminte de tine și de ce mă războiesc cu propriile lacrimi. Știu că, dacă plâng, sunt slabă și mi-e frică să recunosc că te vreau înapoi. Mi-e frică să ajung la concluzia că nu te-am putut uita, când tu ești deja fericit alături de altcineva.

—În L.A. nu prea ai parte de așa ceva, nu? sunt întrebată de cea pe care am angajat-o să-mi țină companie și să mă ajute cu chestiunile importante.

Mulți ar numi-o asistenta mea personală, însă nu-mi place să o pun într-o poziție de inferioritate, când ea îmi este alături ori de câte ori mă acaparează gândurile amare. Știe

când să-mi toarne un pahar de alcool  i să mă lase în propria nostalgie.  tie când să mă trezească la realitate.  mi cunoa te limitele  i  i face griji pentru starea mea de sănătate. E mai presus de toate o prieten  de nădejde, pe care se  nt mpl  să o plătesc în fiecare lună conform unui salariu fix.

—Nu. De fapt, nici de acolo de unde vin, iernile nu au parte prea des de ninsoare.

Mă prive te compătimitoare  i mă analizează, d ndu- i seama probabil că încă îmi port suferin a într-un bagaj de m n , pe care îl trag după mine.  nc  mă scald în regretele trecutului  i în pulberile milioanei de visuri. C ndva visam în doi... Acum ai rămas doar un vis!

—Deci e pentru prima dată când vezi o ninsoare? mă întrebă precaută, ne tiind dacă am sau nu chef de conversa ie.

Oftez  i mă afund mai mult în fotoliu, privind fulgii de afară, c ţiva lipindu-se  nc p ţana i de fereastra mea,  ncerc nd să ajungă la mine. De i sunt reci, când  i privesc, îmi încălzesc inima.

—Nu, răspund cu un z mbet vag, aproape fără contur. Am mai prins ninsori. Am mai avut momente.

 nghit în sec  i încerc să st p nesc năvălirea lacrimilor pe obraz. Prima ninsoare am trăit-o alături de tine, când încă eram doi copii cu visuri m re e, pierz ndu-ne unul în bra ele celuilalt. Era cald, era bine. Noi eram acolo, într-un cadru îndepărtat, de poveste. Ar tai hazliu printre fulgii de zăpadă. Eu eram c t se poate de îndrăgostită.

De ce, Sin? De ce nu ești l ng  mine  i de această dată?

Mă ridic brusc  i deschid fereastra, în ciuda faptului că las răcoarea să pătrundă în cameră.  ntind m inile  i prind în palmă c ţiva fulgi, care se topecs imediat, exact cum obi nuia să mi se topească inima de dragul lui.  i mă întorc acolo unde inimile noastre nu erau simpli ghe ari.

Într-un trecut îndepărtat...

1. FETELE CUMINȚI ȘI PRIMII FULGI DE ZĂPADĂ

Să fiu în aceeași mașină cu Sin era cea mai bună chestie pe care o puteam experimenta, după săptămâni în care a trebuit să păstrăm distanța unul față de altul, doar pentru propria siguranță. Firește, asta nu-l oprea pe Sin să mă tragă din când în când prin cotloane întunecate, pentru a-mi fura câte un sărut. Deși era extrem de riscant, nu mă opuneam. Aveam aceeași dorință pe care o avea și el față de mine. Iar acum, în ultima zi aici, înainte de vacanța de Crăciun, ne-am decis să ne vedem într-un loc ferit de lume, numai al nostru. Acolo unde buzele noastre s-au contopit pentru prima dată: la cabana bunicului său.

Afară era incredibil de frig, cum e de obicei în lunile decembrie, și mai că aveam impresia că avea să ningă. Ascultam cu Sin melodii vechi și fredonam cu voie bună. Din când în când, își mai așeza mâna deasupra alor mele, zâmbindu-mi drăgăstos, iar eu simțeam că mă pierd cu firea. Oricine ar fi crezut că m-am învățat cu felul lui de a fi și cu postura de iubită, însă adevărul era că încă mă intimidam ca naiba. Îmi dădeam seama că nu aveam motive să mă simt așa, căci nu mai eram o fetiță. Dar Sin Leithold să fie iubitul meu? Cu greu puteam accepta acest lucru.

Partea proastă e că nimeni nu știa de noi. Bine, știau câțiva, ca Yass și Pandora sau colegele mele de cameră, însă, pe la facultate, Sin era încă cel mai râvnit burlac. Nu mă deranja acest lucru, cât mă deranja faptul că trebuia să-i ascund Taliei adevărul. Iar acum că aveam să mă duc înapoi

acasă nu știam dacă era mai bine să-i spun totul sau să nu-i spun nimic.

Ajunși la cabană, Sin s-a grăbit să coboare din mașină, ca să-mi deschidă portiera, ca un galant ce era. Încearca din răspuțeri să fie un iubit atent și dulce, deși uneori mai avea mici scăpări de aroganță pură, pe care le detestam din tot sufletul. Însă nu voiam să-l schimb. Cu toții aveam parte de defectele noastre. Dacă eu nu eram conștientă de acest lucru, care încă mă timoram la orice urmă de atingere și de intimitate, care eram, de asemenea, o împiedicată cu acte în regulă și care mă trezeam în anumite belele gratuite, atunci cine putea fi?

— Drăguț! am exclamat și l-am lăsat să mă ia de mână, în vreme ce am început să d rd i.

Nu cred că a fost niciodată atât de rece afară, înc t să simt nevoia să mă adăpostesc într-o haină de blană. Noroc că Sin era aici, dornic să mă ia în brațele sale călduroase, c t timp mă conducea către cabană. Eram conștientă că nici înăuntru nu va fi prea cald și că va trebui din nou să aprindem șemineul, însă nu doream să mă pl ng. Eram cu el, fiind liberi să fim împreună. Nimic mai grozav dec t atât.

— Mă ocup eu de foc. Tu poți face niște ciocolată caldă? mi-a propus el.

Am dat din cap afirmativ și am dat iama în bucătărie. De mâine aveam să fiu acasă, cu ai mei. Mi-ar fi plăcut să petrec mai mult timp cu Sin, însă aveam o datorie morală fașă de familie. Crăciunul și sărbătorile de iarnă erau importante pentru noi, fiind o bună ocazie de a ne reuni. De foarte multe ori, pe parcursul acestui semestru universitar, am simțit nevoia să fiu acasă cu familia mea. Mai ales că am trecut prin anumite momente de cumpănă.

Am cotrobăit în dulapurile de lemn lăcuit ale bucătăriei, p n  când am găsit un borcănel cu un praf brun de cacao. Am terminat de făcut ciocolata și am mers împreună cu cele două c ni în sufragerie, unde m-am așezat pe canapea. L-am privit pe Sin aprinz nd focul, realiz nd

cât de masculin îmi părea în aceste momente, când se ocupa de lucruri casnice.

— Mă privești așa frumos, a observat Sin și a plecat din preajma șemineului, pentru a veni lângă mine.

A luat cana cu ciocolată caldă și apoi m-a sărutat scurt pe buze. Ne-am făcut mai confortabili pe canapea, rezemându-ne cu spatele de ea, iar Sin și-a pus o mână deasupra umerilor mei. I-am simțit mirosul parfumului lemnos și am zâmbit fericită. Să fiu în preajma lui era cel mai satisfăcător lucru, căci îl iubeam, fără jumătăți de măsură.

— De mâine ne vom separa din nou, a spus trist, afișând un *botic* drăgălaș.

— Hei, nu, l-am calmat. E doar o chestiune de câteva zile. De fapt, de maximum o săptămână, două. Ne vom revedea la petrecerea de Revelion și, apoi, vom avea timp tot anul să stăm împreună. Oricum, de ce să zorim lucrurile, când este mai bine să păstrăm distanța?

Pe el îl măcina poate mai tare decât pe mine, pentru că simțea că nu este suficient de bărbat să facă față abuzurilor lui Asaf. Voia să mă protejeze și nu știa cum. Uneori simțea că m-a dezamăgit și că ar fi putut face mai mult. Îi înțelegeam această latură, pentru că așa mă simțeam și eu uneori. Însă știam că în viață lucrurile nu merg întotdeauna conform voinței noastre, căci viața în sine este impredictibilă. Eu tindeam să cred că am făcut tot ce se putea face și că nu era nevoie să simțim niciun regret.

— Mă frustrează această situație, mi-a spus, scrâșnind din dinți.

— Știu, Sin. Știu.

Mi-a luat deodată cana de ciocolată și mi-a așezat-o pe măsuta de cafea. *Ce nepoliticos!* M-am uitat la el uimită, dar nu am apucat să-l întreb de ce a făcut asta, pentru că m-a apucat de ceafă și m-a tras într-un sărut. Și, oh, Dumnezeu! Pentru prima dată, după mult timp, am putut închide ochii și savura momentul, fără să mă mai tem că e

cineva prin jur. Mă puteam bucura de el și de atingerile lui, at t de abile și de delicioase.  mi lăsam fricile în urmă și mă predam avalanșei de sentimente.

I-am simțit limba jonglând jucăușă în interiorul gurii mele și dintr-odată am avut o senzație că parcă luam foc. Oh, nu! Hormonii mei începeau să joace ping pong, la c t de agitați erau. Șemineul ardea pe fundal și oferea un spectacol de lumini și căldură, doar de dragul nostru. Eram îmbujorată și rușinată, în timp ce Sin mă privea ca și c nd aș fi fost cea mai frumoasă fată pe care a văzut-o vreodată. Privea era mult spus, pentru că era foarte preocupat să îmi fr m nte buzele și să mă atingă peste tot și, totodată, pe nicăieri.

Nu știam cum să fac față acestui asediu senzual, pentru că teama mea referitoare la intimitate era încă acolo să mă b ntuie. Nu eram pregătită și poate că Sin își dorea ca noaptea asta să fie decisivă pentru noi. P n  la urmă, am apucat să fim împreună după at tea chinuri, însă după ziua de azi, urma iar să nu ne mai vedem pentru ceva timp. Evident că avea așteptări. Iar eu, g ndindu-mă la ele, mă speriam ca naiba.

– Pompei, oprește-te! Ne poate vedea cineva, m-am eschivat eu de la sărutarea insistență, dar el a cobor t cu buzele asupra g tului meu, înrăutățind situația.

Oh! Cine ar fi crezut că sărutul pe g t te poate  nfierb nta atât de mult? Eu sigur nu, căci nu aveam nicidecum experiență. Asaf, în timpul în care am fost împreună, era un tip destul de reținut. Rar mă săruta cu limba. Niciodată mai jos de buze și niciodată ca și c nd ar vrea să mă servească la cină. Dar cu Sin simțeam că sunt devorată la propriu.  ncepea totul dulce și calm, ca mai apoi să se termine într-un război continuu al gurilor noastre. Probabil am găsit folosință mai bună dec t contrazicerile de altă dată. Acum eram mult prea ocupați să ne duel m cu limbile. Culmea e că mă simțeam mai ostenită ca atunci c nd eram în mijlocul unor certuri.

Sin știa multe despre femei. Știa cum să le atingă și cum să le înnebunească. Se simțea întreaga lui experiență, de fiecare dată când începea să mă manevreze precum o păpușă. Iar eu făceam eforturi mari să nu eliberez acele sunete guturale stânjenitoare, care precedau orice act de-ale lui. Uneori, adică mai tot timpul, mă gândeam serios să renunț la pudoare și să mă predau. Dar apoi parcă se amplifică sentimentul de frică. Nici nu știam de ce anume mă temeam. Sin mi-a dovedit în repetate rânduri că mă iubește cu adevărat și că este dispus să mă aștepte. Dar, într-un fel, simțeam că problema nu era la el, cât era la mine. Eu aveam mult de lucru la acest capitol și îmi era teamă ca eschivarea mea să nu-l îndepărteze. Până la urmă, de ce și-ar bate capul cu o nepricepută în ale amorului, ca mine?

Mi-a apucat tivul bluzei croșetate și a încercat să mi-o salte. Cu cât descoperea mai multă piele, cu atât avea un avantaj mai mare în fața mea. Idiotul! De-aș fi avut mai mult curaj, l-aș fi excitat eu pe el. L-am lăsat să mi-o dea jos, spre surprinderea mea. Era greu să gândesc, când hormonii cântau serenade dedicate lui. Unii chiar întreceau măsura și mă împingeau de la spate, vrând să las pudoarea și să mă transform într-o mini târfuliță. Hormoni obraznici!

— Sin, pe bune acum! Chiar ne poate vedea cineva, m-am ferit eu și l-am făcut să ofteze.

— Doar Dumnezeu, iubito! Doar Dumnezeu! mi-a spus, balmăjind în scobitura gâtului.

Nu renunța și continua acum cu săruturile aplicate pe claviculă și iată că și oasele începeau să se alăture petrecerii organizate de hormonii mei obraznici, căci mă furnica chiar și acolo. Încercam să-mi aduc aminte de cât de bun era Sin la anatomie în liceu, căci se părea că el cunoaște destul de bine corpul uman. A coborât cu gura de-a lungul abdomenului și fiori au început să mă cuprindă. Cu o mișcare bruscă, l-am împins de pe mine și m-am dat ușor la o parte. M-a privit uimit și a așteptat o explicație din partea mea.

— Sin, i-am pronunțat numele și m-am întins după bluza mea aruncată pe podea, pentru a mă acoperi. Sunt nemulțumită de faptul că nu respecti înțelegerea noastră. Parcă am vorbit să mai așteptăm!

— Învoiala a fost să nu facem încă sex. Nu mi-ai zis nimic despre a nu-mi folosi gura.

M-am înroșit toată și mi-am pus bluza pe ochi. Bineînțeles că Sin era lipsit de orice tact și orice rușine. Vorbea atât de liber despre aceste acte intime, spre deosebire de mine, care mă bâlbâiam numai când făceam un mic apropo.

— Josephine, iubito, eu știu că nu ești încă pregătită să facem pasul cel mare. Și respect asta! Oricum, nici n-am de gând să întrec măsura. Dar nu-mi pot controla pornirile în fața ta, pentru că ești de-a dreptul minunată și pentru că eu sunt un băiat destul de tandru și simt nevoia să te ating douăzeci și cinci de ore din douăzeci și patru.

— Știu, am răspuns tristă și m-am îmbrăcat.

— Și atunci de ce ești așa?

Bună întrebare.

— Pentru că mă frustrează comportamentul meu. Îmi tot spun că ar trebui să las rușinea deoparte și să fiu cu tine, pentru că îmi doresc asta. Vreau să te am și să mă ai. Să ne avem în cele mai bizare și întortocheate modalități. Doar că mi-e rușine și mă simt inconfortabil.

Am oftat și l-am privit bosumflată.

— Și nici tu nu mă ajuți.

— Te fac să te simți inconfortabil?

— Da, am afirmat.

— Cum?

— Arăți ca un zeu, iar eu arăt ca o plăcintă.

A bufnit în râs, ca și când aș fi zis o glumă. Eram cât se poate de serioasă! Arăta atât de bine, iar eu făceam eforturi ca măcar să mă ridic la jumătatea aspectului său.

— Să zicem că este adevărat, dar ce ai alege dintre a mânca un zeu și a mânca o plăcintă?

Ce mod straniu de a mă face să mă simt mai bine. Am zâmbit. Și îi reușea. Era un idiot. Și eu eram o idioată, care-l iubește pe acest idiot. Cum spuneam, eu aveam defectele mele. El le avea pe ale lui. Și cumva le acceptam așa cum erau.

— Vreau doar să o luăm încet, i-am comunicat convinsă.

— Încet? Și eu cum o să reușesc să nu te mai sărut din secundă în secundă? și-a încrucișat brațele la piept, glumind.

— Mă gândeam să-ți cumpăr o botniță, am râs de el.

L-am lăsat să facă pe supăratul. Câteodată simțeam că eram în compania unui copil, și nu a unui bărbat. Rar găseam momente când era cu adevărat serios și uneori mă enervam pe el din această cauză.

— Știi că lucrurile nu sunt așa cum ți-ai fi dorit. Și că toată această relație fugitivă, pe la colțuri, nu ne priște niciunuia. Dar cred în noi, iubito! Și cred că asta este suficient, mi-a spus pe un ton dulce și mios.

Iar apoi venea această parte a lui pe care o adoram. Eu, fiind mai negativistă, aveam nevoie de optimismul lui. Și cumva, chiar și în situațiile dificile, mereu sustrăgea un zâmbet de la mine. Mă făcea fericită. A naibii de fericită și îmi alunga toate fricile. Când eram cu el, lumea nu mai exista. Pentru că aveam noi lumea noastră.

— Pot să te întreb ceva? mi-am dres ușor glasul și m-am asigurat că nu roșesc mai mult decât este necesar.

A încuviințat și și-a tras repede o pernuță în poală, gest care nu a scăpat analizei mele subite. Încercam să îmi alung gândurile referitoare la necesitatea acestei pernuțe, dar nu reușeam. Eram atât de preocupată de incendierea proprie, încât nu am realizat că poate și el s-a cam aprins un pic.

— Când ai făcut ultima dată sex? am întrebat și am văzut cum își mărește ochii ca și când i-aș fi dat o lovitură de grație.

Și-a dus mâna la ceafă, scărpinându-se, și a căzut pe gânduri.

— De ce vrei să știi?

— Pentru că.

Pentru că vreau să știu exact în ce moment a început să-ți placă de mine cu adevărat.

— Știu deja că atunci, la club, încă ți-o trăgeai cu multe fete. Sunt doar curioasă când te-ai oprit.

Pentru că sunt puțin geloasă de fel, dar nu o să-ți zic niciodată asta față-n față.

— Ăăăă, a continuat să amâne momentul, ca și când îl preocupa răspunsul.

Am adăugat un *nu mă supăr*, pentru a-l încuraja. Nu voiam să creadă că eram în căutarea unui prilej de ceartă sau că era o capcană întinsă lui. Pur și simplu eram curioasă.

— O să te superi, mi-a zis. O să te superi rău.

OK. Acum mă speria. Nu doream să aud că am fost înșelată.

— Tehnic vorbind, de la audiția ta, de când am aflat cine ești, nu am mai avut nicio legătură cu vreo fată. Dar a existat un moment de slăbiciune la un moment dat. O răbufnire, a detaliat.

— Când? gura mi s-a uscat și am simțit că sângele îmi fierbe în vene.

— În ziua în care l-ai sărutat pe Asaf în fața mea, a dezvăluit. Am rămas câteva clipe cu el, după ce ai plecat. Nenorocitul a îndrăznit să-mi ceară sfaturi legate de sex, ca să le pună în aplicare cu tine. Și-apoi am încercat cumva să te apropii din nou de mine, însă tu mi-ai spus că vrei să fim doar doi străini. Îți dai seama că asta e rețeta dezastrului?

Și iar totul se baza pe Asaf și pe răul cauzat de el.

— Am agățat o tipă și nu pot spune că am fost blând cu ea. Toate frustrările pe care le aveam în privința ta, le-am revărsat asupra ei. Bine că tipa era fana sexului agresiv.

Am chicotit și nu știam de ce nu mă deranja atât de mult că Sin și-a tras-o cu altcineva. Poate că în sfârșit gândeam ca un om matur. Nu-l puteam trage la răspundere pentru perioada aceea. Noi doi nu am fost împreună atunci, iar eu l-am mințit că sunt cu altcineva și i-am spus că vreau să fim doi străini. Normal că a avut tot dreptul să facă asta.

— N-am reușit să termin. De fapt, a fost cea mai proastă partidă de sex pe care am avut-o, a zis aproape rușinat. De fiecare dată când o penetram, mă gândeam că așa ți-ar putea face și ție Asaf. Și din cauza asta, pe la jumătatea actului, m-a apucat greața, m-am dus în fugă până la toaletă și am vomitat. Îți dai seama că tipa respectivă mă crede impotent, nu?

Am râs de data asta mai zgomotos și, nu știu de ce, povestioara lui mi s-a părut chiar drăguță. Știam că Sin nu era un puritan și că oamenii fără angajamente fac sex ocazional. De fapt, în privința lui, mi-am imaginat lucruri mult mai rele. Într-un fel, îmi venea să-i cer iertare fiindcă am ales să mint pentru a-l proteja. Dacă nu ar fi fost această succesiune de evenimente, el nu s-ar fi culcat cu o altă tipă. Sau asta aș fi vrut să cred.

— Dacă nu te-aș cunoaște, ți-aș fi pus la îndoială virginitatea și mi-aș fi închipuit că Asaf a ajuns la tine, s-a tras el mai aproape și m-a mângâiat cu degetul mare pe obraz. Dar tu ești rușinoasă atunci când încerc să te ating.

— Eu nu știu să fac sex, am dezvăluit, ca și când n-ar fi evident.

— Nici eu dragoste, a completat. Dar poate ne vom învăța reciproc.

Am zâmbit și am dat din cap afirmativ. Apoi m-a sărutat pe frunte și m-am simțit împăciuită. Nu trebuia să-mi fie teamă. Lângă el eram în siguranță. Când ne-am

 ndep rtat, mi-am ridicat privirea  i mi-am a intit-o asupra cr mpeiului de lumină de afară.

– Sin? Observi? am arătat către ferestre. Ninge. Ninge cu adevărat!

M-am ridicat de pe canapea  i m-am apropiat de geamuri, doar pentru a avea o priveli te mai bună. Reflexia  emineului se vedea accentuat, d ndu-mi o stare de bine, de nostalgie pură, purt ndu-mă cu g ndul la iarnă, la Crăciun  i la familie. Sin a venit în spatele meu, lu ndu-mă în bra e  i s rut ndu-mi t mpla st ng . Pentru prima dată mă sim team fericită, g ndindu-mă la sărbători. Pentru că eram înconjurată de to i oamenii pe care  i iubeam  i lucrurile erau c t de c t bune.

Except ndu-l pe Asaf, care încă voia să ne pună be e în roate.

– Nimic nu e mai frumos dec t să prind prima nea de anul acesta alături de tine, mi-a spus fericit  i entuziasmat precum un copil.

– Vrei să ie im  i să facem  ngera i de zăpadă? i-am propus, cu aceea i  nc ntare ca a lui.

A dat din cap afirmativ  i s-a întrecut cu mine p n  afară.  n ciuda tuturor necazurilor care ne precedau via a, nu ezitam să copil rim. Parcă lumea era mai frumoasă văzută prin ochii unui copil.

Neua era vie  i rece, iar noi eram  ncin i  i plini de via a, ating nd-o cu dragoste. Ne-am aruncat în ea  i am început să ne mi c m corpurile, l s ndu-ne r setele de  nc ntare să răsune în tăcerea no  ii. Trăiam pentru aceste emo ii. Trăiam pentru aceste amintiri.

–  ngera ul meu e mai frumos, i-am spus lui Sin, f c ndu-l să se încrunte.

S-a întins spre mine, lu ndu-mi obrăjorii în palme  i str ng ndu-mi-i suficient de tare,  nc t să a i ez un *botic*.

— Tu ești îngerășul meu. Așa că tu ești mai frumoasă, mi-a spus drăgăstos și m-a sărutat lent, alungându-mi orice îngrijorare.

Să-i fiu lui înger a fost menirea mea cea mai mare. Aparent.